

тѣхъ. Нѣколко души се търкулнаха на земята. Неприятельтъ стрѣляше отъ кулата и не се виждаше. Куршумитѣ на нашитѣ войници удрѣха въ камънитѣ, въ зиждовѣтъ или пѣкъ дигаха прахъ, кога паднатъ по рохката земя.

— Господинъ юнкеръ! извика единъ възстари-чекъ войникъ. Да не нападаме сега, защото турцитѣ, скрити задъ зиждовѣтъ, ще ни избиятъ. Да почакаме, докль дойде горска артилерия.

— Нѣма нужда! извика храбриятъ и безстрашенъ юнкеръ. Ние ще ги изгонимъ и безъ артилерия. Напрѣдъ момчета! Полетѣ той прѣвъ къмъ турскитѣ позиции. Слѣдъ него се затекоха и войниците. Ала щомъ тѣ се надигнатъ да прибѣгнатъ, веднага турскитѣ куршуми ги посипваха и нѣколко момчета още паднаха.

— Печакайте, г. юнкеръ; ето на отсрѣщния ржтъ нашитѣ изкарватъ конетѣ съ топовѣтъ. Ей-сега ще разпилѣятъ неприятеля. Но чудното момче не искаше да слуша войниците, а постоянно командуваше „напрѣдъ“ и „напрѣдъ“. Нѣкои стари войници почнаха да му мѣмрятъ. Не се мина много и се чу единъ силенъ гърмежъ отъ насрѣщната чука.

— Ура! извикаха всички войници, като видѣха, че нашитѣ топове почнаха да гърмятъ. — Ура! напрѣдъ! извика пакъ буйниятъ юнкеръ. Топовѣтъ сѣкашъ чуха виковетѣ на войниците и почнаха често и бързо да гърмятъ. Погледнахме къмъ позицията на турцитѣ. Пушкькъ и димъ се дигна около вардачницата. Слѣдъ малко съгледахме какъ турцитѣ изхвъркнаха изъ мѣстата си и едни прѣзъ други почнаха да бѣгатъ надолу къмъ пжтя за навжтрѣ въ турската земя. Нашитѣ войници вече приближиха около сто крачки.